

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 16Csp/58/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4323202048
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Mária Černáková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2023:4323202048.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

13
16Csp/58/2023

Okresný súd Levice, sudkyňou Mgr. Máriou Černákovou, v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX/XX, XXX XX E., zastúpeného Mgr. Petrom Kováčikom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Bratislave, Laurinská 3, 811 01 Bratislava – mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 286 090, proti žalovanému: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE, boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, číslo zápisu v Obchodnom registri spoločností Paríž: 542097902, konajúci na území Slovenskej republiky prostredníctvom BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47 258 713, zastúpeného SOUKENÍK – ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, 811 08 Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie sumy 650,- eur, takto

rozhodol:

13
16Csp/58/2023

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 200,- eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta.

III. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 08.06.2023 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 650,- eur, ako aj na náhradu trov konania a to titulom primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z.. Žalobu odôvodnil tým, že medzi žalobcom ako spotrebiteľom a právnym predchodcom žalovaného (CETELEM Slovensko a. s.) došlo dňa 21.12.2001 k uzavretiu len jednej individuálne špecifikovanej Zmluvy o úvere určenej na nákup tovaru. Žalobca sa v konaní vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn.: 12Csp/19/2020 domáhal vyslovenia neplatnosti tejto Zmluvy o poskytnutie spotrebiteľského úveru v časti „C“, t. j. vyslovenie neplatnosti spotrebiteľského revolvingového úveru. V rámci uvedeného dojednania samotný žalovaný, t. j. právny predchodca žalovaného vnútil žalobcovi ako žiadateľovi o úver aj iný úkon než ten, ktorý bol v čase uzatvárania tohto zmluvného vzťahu v záujme žalobcu.

Žalobca sa podpísal aj pod záväzok, ktorý nebol predmetom ich dojednania a nebol uzavretý v danom čase, pričom Zákon o spotrebiteľských úveroch ani v čase jeho uzavretia neumožňoval len konkludentné uzatváranie spotrebiteľských úverov, ale vyžadoval v tomto čase písomnú formu. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere v časti „C – úverová karta“ bola neplatná. Predmetom konania bolo aj určenie neplatnosti Dohody o zrážkach zo mzdy v Zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.12.2001. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v Zmluve o spotrebiteľskom úvere v časti „F“ bola zakomponovaná aj Dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorá však ako vyplýva z jej obsahu, nespĺňala zákonom predpísané náležitosti, nedošlo k individuálnemu dojednaniu tejto podmienky. V uvedenom prípade vyplynulo zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere konkrétne bodu „F“, že žalobca nemal reálnu možnosť akokoľvek disponovať s obsahom predmetnej dohody, resp. nemal možnosť zmeniť jej obsah, ani ju odmietnuť. Uvedená Dohoda o zrážkach zo mzdy zakomponovaná v Zmluve o spotrebiteľskom úvere v bode „F“ bola vyhodnotená súdom ako neurčitý právny úkon, v zmysle § 551 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súd ustálil, že predstavovala neprimeranú a neprijateľnú požiadavku poskytovateľa úveru, v tomto prípade právneho predchodcu žalovaného. Okresným súdom Levice sp. zn.: 12Csp/19/2020 zo dňa 10.12.2020 bolo rozhodnuté tak, že: a) súd určil, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je v časti C – úverová karta je neplatná a b) súd určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001 medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 12Csp/19/2020 zo dňa 10.12.2020 nadobudol právoplatnosť dňa 29.12.2020. Predmetným rozsudkom došlo zo strany súdu k právoplatnému určeniu neplatnosti Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001 a Dohody o zrážkach zo mzdy v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001, ktoré boli uzavreté medzi žalobcom a žalovaným, resp. právny predchodcom žalovaného spoločnosťou CETELEM Slovensko, a. s., Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783 a to z dôvodu, že zo strany žalovaného došlo k porušeniu práv na ochranu spotrebiteľa, ktorého integrálnou súčasťou je ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, nekalými obchodnými praktikami, právo na pravdivé a úplné informácie o zmluvnom vzťahu, právo na konanie s odbornou starostlivosťou zo strany veriteľa garantovaných ustanoveniami § 52 a nasledujúce Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, Zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí. Vzhľadom na tieto skutočnosti a na citované ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa, vznikol žalobcovi ako spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha. Žalobca ďalej poukázal na § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2017 Z. z. a tiež na to, že primerané finančné zadosťučinenie je považované za nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálnej povahy, a teda nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu. Plní taktiež preventívnu funkciu, pretože musí odradiť od ďalšieho nezákonného postupu porušiteľa (nositeľa zákonných povinností). Tento účinok môže vyvolať len finančné zadosťučinenie zodpovedajúce významu chráneného záujmu. § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti vyplývajúceho zo Zákona na ochranu spotrebiteľa či z osobitných predpisov upravujúcich postavenie spotrebiteľa a spotrebiteľské právne vzťahy, na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za toto porušenie zodpovedá. V otázke, kedy je možné hovoriť o splnení podmienok na vznik nároku spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie žalobca poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019, sp. zn.: 6Cdo/127/2017, v zmysle záverov ktorého možno konštatovať, že úspešným uplatnením práva na súde je nutné rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu o priznaní nároku zo spotrebiteľskej zmluvy alebo určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky, či zrušenie rozhodcovského rozsudku, ak vychádza z neprijateľnej rozhodcovskej doložky a pod. V prejednávanom prípade je táto podmienka splnená právoplatným rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 10.12.2020, vydaným pod sp. zn.: 12Csp/19/2020, ktorým konajúci súd určil, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov a určil neplatnosť dohody o zrážkach zo mzdy. Žalobcovi tak vzniklo právo na primerané finančné zadosťučinenie, ktorého sa podanou žalobou domáha, nakoľko postupom žalovaného došlo k porušeniu práv vyplývajúcich mu z predpisov na ochranu spotrebiteľa, ako aj vzhľadom na to, že z jeho strany došlo aj k úspešnému uplatneniu porušeného práva na súde. Žalobca ďalej dôvodil, že si žalobou uplatňuje nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 650,- eur s tým, že pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším porušovateľom spotrebiteľských práv. Argumentoval, že to bol práve žalovaný,

ktorý koncipoval obsah formulárových zmlúv o úvere v rozpore so znením Zákona o spotrebiteľských úveroch, a ktorý v nadväznosti na uvedené, na základe neplatnej Dohody o zrážkach zo mzdy vykonával nezákonné zrážky zo mzdy žalobcu. Nielen vnútroštátna právna úprava (napr. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), ale aj právo Európskej únie kladie dôraz na ochranu spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách ukladá členským štátom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol viazaný nekalými podmienkami a zväžiť, či spotrebiteľská zmluva obsahujúca nekalé podmienky obstoja ako celok. Súdny dvor Európskej únie dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 Smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života. S prihliadnutím na vyššie citované rozhodnutie ako aj na samotné znenie § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vznik ujmy v konaní o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je potrebné skúmať a zo strany žalobcu preukazovať, nakoľko na vznik tohto práva postačuje samotné porušenie práva alebo povinnosti, čo v prejednávanej príhode je naplnené a potvrdené právoplatným rozsudkom Okresného súdu Levice zo dňa 10.12.2020, vydaným pod sp. zn.: 12Csp/19/2020 (právoplatný dňa 29.12.2020). Jediným kritériom posúdenia výšky primeraného finančného zadosťučinenia je primeranosť. Vzhľadom na to, že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku ich zmluvného vzťahu a toto vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, a v ktorom bol žalobca úspešný, pričom bol nútený aj uhrádzať advokátovi peňažné prostriedky na účelné uplatňovanie svojich práv. Žalobca záverom uviedol, že suma vo výške 650,- eur je vo vzťahu k vyššie uvedeným okolnostiam, nanajvýš primeraná.

2. Súd vydal vo veci dňa 16.06.2023 platobný rozkaz sp. zn.: 16Csp/58/2023 – 33, voči ktorému žalovaný podal odpor, v ktorom uviedol, že pre priznanie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia musia byť splnené podmienky, ktoré vyplývajú priamo z § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Dôvodil, že prvým základným predpokladom pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitných predpisov na súde. V zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, má spotrebiteľ právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi zodpovedá. Druhým predpokladom na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda preukázanie zodpovednosti toho, od koho si spotrebiteľ právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňuje. Rozsudok, z ktorého odvodzuje žalobca právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, neobsahuje vo svojom výroku znenie žiadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky. Zároveň možno uviesť, že vo veci konajúci súd dokonca ani na jednom mieste odôvodnenia svojho rozhodnutia nekonštatuje žiadne porušenie povinnosti dodávateľa voči spotrebiteľovi ustanovenými Zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, ktoré by sa mohlo premietnuť vo výroku samotného rozhodnutia ako neprijateľná zmluvná podmienka. Vzhľadom na absenciu porušenia konkrétneho práva spotrebiteľa, ktoré by bolo konštatované vo výroku rozsudku (vyhlásenie neprijateľnej zmluvnej podmienky) alebo v jeho odôvodnení, má za to, že nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je daný a spotrebiteľovi ho nemožno priznať. Vzhľadom na charakter rozsudku, z ktorého žalobca vyvodzuje právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, nie je naplnený základný predpoklad definovaný v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Pokiaľ by mal konajúci súd aj napriek tomu za to, že právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je v prípade žalobcu dané, je možné ho žalobcovi ako spotrebiteľovi priznať len v primeranej a riadne odôvodnenej výške. Žalobcom navrhovaná výška uplatneného nároku je podľa názoru žalovaného jednak v rozpore s požiadavkou primeranosti, ktorá je pri uplatňovaní tohto nároku smerodajná, pričom žalobca v žalobe ani len neuvádza žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku tej výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa domáha cestou podanej žaloby. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, avšak je nevyhnutné, aby pri jeho uplatnení bola zachovaná podmienka primeranosti. Primerané finančné zadosťučinenie totiž nemá funkciu reparačnú, prípadne uhradzovaciu, a preto má za to, že pre priznanie nároku v navrhovanej výške je nevyhnutné tvrdiť nielen základ uplatňovaného nároku, ale spotrebiteľ musí uviesť aj okolnosti preukazujúce takú špecifickosť danej veci, ktorá odôvodňuje výšku uplatňovaného nároku. Žalovaný poukázal ďalej na to, že žalobca svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v základnom konaní a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho spotrebiteľských práv, keď svoje práva bol nútený brániť v základnom konaní. Žiadne iné okolnosti, ktoré by však bližšie odôvodňovali ním

uplatnenú výšku zadosťučinenia, žalobca neuviedol. Napokon žalobca k požiadavke zadosťučinenia neuviedol žiadne negatívne dôsledky porušenia práva zo strany dodávateľa v okolnostiach tohto prípadu na jeho súkromný či spoločenský život, v dôsledku čoho tak v prejednávanej veci neboli žalobcom tvrdené a už vôbec preukázané žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie finančného zadosťučinenia v navrhovanej výške, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn.: 8CoCsp/13/2021 zo dňa 31.01.2022. Žalovaný poukázal ďalej na to, že žalobca inicioval žalobou zo dňa 28.05.2023 voči žalovanému ďalšie konanie vedené na tunajšom súde pod spis. zn.: 12Csp/55/2023, v zmysle ktorého sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600,- eur, ktoré odvodzuje od úspechu žalobcu v základnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn.: 16Csp/75/2019 majúc za to, že žalobca si mohol rešpektujúc zásadu rýchlosti a hospodárnosti konania, nároky na primerané finančné zadosťučinenie uplatniť jednou žalobou. V tomto kontexte sa potom dôvodne naskytá otázka, či žalobca vytváraním niekoľkých sporov rešpektuje zásadu hospodárnosti konania a či týmto konaním žalobcu nedochádza k zjavnému zneužívaniu svojich súdom priznaných práv na produkovanie neúčelne vynaložených trov konania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn.: 6CoCsp/8/2021 zo dňa 18.03.2022, ktorým odvolací súd zaujal vo vzťahu k uplatnenej výške nároku finančného zadosťučinenia berúc na zreteľ skutočnosť, že tomuto istému spotrebiteľovi už boli v minulosti priznané finančné zadosťučinenia avšak titulom iných zmlúv, nasledovný právny názor: „V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie posudzovať primeranosť požadovaného finančného zadosťučinenia s ohľadom na konkrétne okolnosti veci. Primeranosť bude posudzovať i s prihliadnutím na výšku priznaného finančného zadosťučinenia, ktoré boli žalobkyni priznané v iných konaniach.“ Žalovaný argumentoval, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenia sa žalobcu, avšak mal by ostať na úrovni a vo funkcii účinného prostriedku ochrany spotrebiteľa, ktorú žalovaný považuje splnenú už vyhlásením neplatnosti zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru v základnom konaní. Účelom priznania primeraného finančného zadosťučinenia nemá byť v žiadnom ohľade nástroj multiplikovania sporov a obohatenia pre druhú stranu sporu. Aj z týchto dôvodov preto považuje nárok žalobcu za nedôvodný, jeho výšku v konkrétnych súvislostiach za nepreukázanú a v neposlednom rade v rozpore s cieľom normy, ktorú zákonodarca primeraným zadosťučinením sledoval. Záverom žiadal platobný rozkaz zrušiť a po prejednaní veci samej žalobu zamietnuť v celom rozsahu a zaviazat' žalobcu na náhradu trov konania.

3. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vec v zmysle § 180 CSP prejednal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, ktorý sa na pojednávanie nedostavil. Právny zástupca žalobcu súdu doručil dňa 17.10.2023 podanie, v ktorom ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní a tiež uviedol, že žalobca v celom rozsahu zotrúva na skutočnostiach, ktoré uviedol v podanej žalobe. Na podporu odôvodnenosti žalobou uplatneného nároku poukázal ďalej na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.06.2022, sp. zn.: 7Cdo/92/2021 a dodal, že zákonodarca nespája porušenie práv spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa len s konštatovaním existencie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvnom vzťahu, avšak s akýmkoľvek porušením práv a povinností ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi a je potrebné prisvedčiť žalobcovi, že došlo k porušeniu práv spotrebiteľa, a teda v súlade s vyššie uvedeným ustanovením zákona, aj k vzniku nároku na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia. Záverom dodal, že je názoru, že nárok je odôvodnený a navrhol, aby súd podanej žalobe vyhovel v celom rozsahu.

4. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že pre priznanie nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia musia byť splnené podmienky, ktoré vyplývajú priamo z § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Prvým základným predpokladom pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom na ochranu spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde. Druhým predpokladom na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je preukázanie zodpovednosti toho, od koho si spotrebiteľ právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatňuje. Považuje v tomto kontexte za podstatné vyzdvihnúť, že rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/19/2020 zo dňa 10.12.2020, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok, neobsahuje vo svojom výroku znenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ako ani konštatovanie porušenia povinností dodávateľa voči spotrebiteľovi, ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na absenciu porušenia konkrétneho práva spotrebiteľa, ktoré by bolo konštatované vo výroku predmetného rozsudku alebo v jeho odôvodnení má za to, že nárok na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je daný a spotrebiteľovi ho nemožno priznať. V prípade, ak by konajúci súd mal za to, že nárok žalobcu v tomto konaní je daný, a to aj napriek uvedeným skutočnostiam, dovoľuje si uviesť, že tento nárok je možné žalobcovi ako spotrebiteľovi priznať len v primeranej a riadne odôvodnenej výške. Žalobcom navrhovaná

výška uplatneného nároku je v rozpore s podmienkou primeranosti. Ako vyplýva z rozhodovacej praxe súdov, inštitút primeraného finančného zadostučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa, ale má slúžiť ako náhrada nemajetkovej ujmy. Ďalej poukazuje na povinnosť žalobcu tvrdiť a preukázať rozhodujúce skutočnosti, ktoré viedli k uplatneniu primeraného finančného zadostučinenia práve v požadovanej výške. Žalobca však v tomto konaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti ako konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie nároku žalobcom požadovanej výšky. Súčasne uvádza, že požadovaná výška primeraného finančného zadostučinenia je rovnako neúmeraná k výške poskytnutého úveru. Z uvedených dôvodov preto považuje nárok žalobcu za nedôvodný, jeho výšku za nepreukázanú a to v rozpore s účelom inštitútu primeraného finančného zadostučinenia. Titulom záverečnej reči uviedol, že sa pridrižiava všetkých svojich tvrdení a žiada, aby súd zohľadnil argumentáciu žalovaného s poukazom na to, že výška požadovaného primeraného zadostučinenia je skutočne primeraná, či napĺňa účel inštitútu primeraného finančného zadostučinenia, ktorým nemá byť finančné obohatenie sa spotrebiteľa, a či takto uplatnený nárok v požadovanej výške, neodporuje dobrým mravom. Záverom navrhol, aby konajúci súd žalobu zamietol v celom rozsahu a zaviazal žalobcu na náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Po oboznámení sa s obsahom predložených listinných dôkazov, a to najmä žalobou a rozsudkom Okresného súdu Levice, sp. zn.: 12Csp/19/2020 – 103 zo dňa 10.12.2020 spolu s doložkou právoplatnosti, žalobou vo veci vedenej pred tunajším súdom pod sp. zn.: 12Csp/55/2023, platobným rozkazom Okresného súdu Levice sp. zn.: 16Csp/58/2023 – 33 zo dňa 16.06.2023, odporom proti platobnému rozkazu, ospravedlnením neúčasti žalobcu a jeho právneho zástupcu spolu s vyjadrením, spisom Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/19/2020 a z neho najmä: žalobou, Žiadosťou/Zmluvou o poskytnutí spotrebiteľského úveru spolu so Všeobecnými podmienkami Cetelem Slovensko a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, uznesením Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/19/2020 – 83 zo dňa 05.10.2020, rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/19/2020 – 103 zo dňa 10.12.2020, spisom Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/55/2023 a z neho najmä: žalobou, platobným rozkazom Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/55/2023 – 21 zo dňa 01.06.2023, uznesením Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/55/2023 – 54 zo dňa 03.07.2023, súd ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

6. Žalobca uzavrel s správnym predchodcom žalovaného, so spoločnosťou CETELEM SLOVESNKO a.s., dňa 21.12.2001 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 260251445199181, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 6.990,- Sk za účelom financovania kúpi tovaru. Súčasťou úverovej zmluvy pod bodom C) bola zakotvená žiadosť žalobcu o zradenie do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca vo výške 20.000,- Sk a vydanie úverovej karty. Žalobca sa tak zaviazal splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5 % poskytnutého úverového rámca. Úroková sadzba platná ku dňu podpisu žiadosti je 2,39 % mesačne, výška poplatku za odoslanie výpisu z úverového účtu je 19,- Sk mesačne, ktorý je vyhotovený iba v prípade pohybov na účte. Pod bodom D) zmluvy je zakotvené poistenie klienta, ktoré bolo odmietnuté tak, že žalobca odmieta poistenie špecifikované v časti D) Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru vzťahujúce sa na klasický spotrebiteľský úver na základe tejto zmluvy. Bod bodom F) sa nachádzala Dohoda o zrážkach zo mzdy za účelom zabezpečenia pohľadávok z úverovej zmluvy uzavretej podľa časti B) a C). Zo všeobecných úverových podmienok CETELM SLOVESNKO a.s. pre poskytnutie spotrebiteľského úveru, z článku IV.-3.-7. vyplýva, že pri uskutočnení výberu hotovosti alebo pri použití úverovej karty v zahraničí, klient uhradí Cetelemu poplatok, ktorý tvorí súčasť úverovej istiny a je uvedený v sadzobníku. Podľa článku IV.-3.-8., na úver poskytnutý formou úverového rámca vydania úverovej karty sa vzťahuje poistenie podľa časti D) zmluvy o úvere, podpísanej klientom, ktorý je poisťiteľný v zmysle zmlúv o poistení a Všeobecných poisťných podmienok podľa základnej informácie o poistení.

7. Okresný súd Levice rozsudkom sp. zn.: 12Csp/19/2020 – 103 zo dňa 10.12.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.12.2020, vo výroku I. určil, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je v časti C – úverová karta neplatná a vo výroku II. určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Vo výroku III. priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sporná zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je neplatná pre nedostatok vôle žalobcu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom úvere s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež pre nedostatok zákonom predpísanej formy tohto právneho úkonu s poukazom na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k neplatnosti spornej dohody o zrážkach

zo mzdy konštatoval súd jednak neurčitosť tohto právneho úkonu ako aj tú skutočnosť, že táto nebola so žalobcom individuálne dojednaná, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a teda že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej uzavretie dosiahol žalovaný pod podmienkou, že inak nedôjde k uzatvoreniu formulárovej zmluvy o úvere.

8. V konaní vedenom pred tunajším súdom sp. zn.: 12Csp/55/2023 sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 600,- eur a to rovnako titulom práva na primerané finančné zadostučinenie podľa tretej vety § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z., avšak na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 4273003022003, uzatvorenej medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného dňa 16.06.2014. Súd vo veci rozhodol platobným rozkazom sp. zn.: 12Csp/55/2023 – 21 zo dňa 01.06.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.06.2023, keď odpor podaný žalovaným bol uznesením Okresného súdu Levice sp. zn.: 12Csp/55/2023 – 54 zo dňa 03.07.2023, právoplatným dňa 31.07.2023, odmietnutý.

9. Nahliadnutím do Obchodného registra SR súd zistil, že s účinnosťou ku dňu 30.06.2016 došlo k cezhraničnému zlúčeniu spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s., so sídlom Panenská 7, 812 36 Bratislava, IČO: 35 787 783 (zanikajúca spoločnosť) so spoločnosťou BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 75009 Paríž, Francúzsko, zapísanou v parížskom Registri obchodu a spoločností pod 542097902 (nástupnícka spoločnosť). Spoločnosť BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA sa tak stala univerzálnym právnym nástupcom zaniknutej spoločnosti CETELEM SLOVENSKO a.s.

10. Podľa § 52 ods. 1 Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

11. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

12. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

13. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Podľa § 879j Občianskeho zákonníka, ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj právne vzťahy vzniknuté pred 1. januárom 2008; vznik týchto právnych vzťahov, ako aj nároky z nich vzniknuté pred 1. januárom 2008 sa však posudzujú podľa doterajších predpisov.

15. Podľa § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Podľa § 232 ods. 3 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

17. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba bola podaná čiastočne dôvodne. Podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je splnenie predpokladu obsiahnutého v hypotéze tretej vety § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, a síce úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi na súde spotrebiteľom. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.01.2019, sp. zn.: 6Cdo/127/2017, rozumieť najmä, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve a v zmysle ďalšej ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky je pod ním treba rozumieť aj to, keď tak spotrebiteľ urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Rovnako z vyššie citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že zákon nevyžaduje žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bola spotrebiteľovi privedená konkrétna ujma, keďže zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od iných nárokov je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany, keď preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy bo bolo spravidla nereálne. Podľa Uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022, je podmienka úspešného uplatnenia práva spotrebiteľa namietaj v konaní pred súdom porušenie práv alebo povinnosti (§ 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnení osobitnými predpismi) splnená aj vtedy, keď súd v inom konaní konštatoval toto porušenie pri rozhodovaní o predbežnej otázke.

18. Hoci z praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky vyplývajú rôzne právne názory, podľa názoru konajúceho súdu je podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie splnená vtedy, ak súd právoplatným rozhodnutím rozhodol o porušení práva spotrebiteľa alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Úspešné uplatnenie nároku tak musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia, pričom pokiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, nemožno hovoriť o úspešnom uplatnení tohto práva, keďže až právoplatnosť rozhodnutia spôsobuje jeho záväznosť a zásadnú nezmeniteľnosť.

19. Z vykonaného dokazovania je jednoznačne preukázané, že Okresný súd Levice rozsudkom sp. zn.: 12Csp/19/2020 – 103 zo dňa 10.12.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.12.2020, vo výroku I. určil, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je v časti C – úverová karta neplatná a vo výroku II. určil, že Dohoda o zrážkach zo mzdy v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. 260251445199181 zo dňa 21.12.2001 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je neplatná. Súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že sporná zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je neplatná pre nedostatok vôle žalobcu uzatvoriť zmluvu o revolvingovom úvere s poukazom na § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež pre nedostatok zákonom predpísanej formy tohto právneho úkonu s poukazom na § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k neplatnosti spornej dohody o zrážkach zo mzdy konštatoval súd jednak neurčitost' tohto právneho úkonu ako aj tú skutočnosť, že táto nebola so žalobcom individuálne dojednaná, že spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a teda že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorej uzavretie dosiahol žalovaný pod podmienkou, že inak nedôjde k uzatvoreniu formulárovej zmluvy o úvere.

20. Právoplatným skončením konania vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn.: 12Csp/19/2020, tak bol podľa názoru súdu bezpochyby naplnený jediný predpoklad vyžadovaný zákonom podľa tretej vety § 3 ods. 5 Zákona č. 250/2007 Z. z. na priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, a síce že spotrebiteľ bol pri súdnej ochrane svojich práv úspešný, keď sa v predmetnom konaní úspešne bránil voči žalovaným uplatnenému nároku, ktorý sa tento snažil realizovať prostredníctvom výkonu zrážok zo mzdy, ktoré žalovaný uplatňoval jednak na základe neplatnej zmluvy o úvere ako aj prostredníctvom neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy. Argumentácia žalovaného, že rozsudok súdu neobsahuje vo svojom výroku znenie žiadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky a ani v odôvodnení nekonštatuje žiadne porušenie povinnosti dodávateľa voči spotrebiteľovi, ktoré by sa mohlo premietnuť vo výroku samotného rozhodnutia ako neprijateľná zmluvná podmienka, je tak podľa názoru súdu nedôvodná. V zmysle uvedeného má tak súd za to, že nárok žalobcu je preukázaný a teda daný.

21. Pokiaľ ide o posúdenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, samotný zákon kritériá pre jej posúdenie neustanovuje. Musí však spĺňať satisfakčnú, sankčnú a aj preventívnu funkciu, musí byť odôvodnená a preskúmateľná. Jednak má byť primeranou satisfakciou pre spotrebiteľa, ktorý legitímne očakáva od dodávateľa podnikajúceho v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov korektný prístup, primeranou sankciou dodávateľa za porušenie práv alebo povinností ustanovenej právnymi predpismi a v neposlednom rade má pôsobiť preventívne, aby sa dodávateľ porušovania práv alebo povinností voči spotrebiteľom v budúcnosti nedopúšťal. Na druhej strane súd zdôrazňuje, že výška požadovaného finančného zadosťučinenia nemôže byť nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu, teda musí byť primeraná a pri posudzovaní výšky tohto nároku je potrebné prihliadať na všetky okolnosti prípadu.

22. V tejto súvislosti je potrebné poukázať v prvom rade na to, že v konaní vedenom pod sp. zn.: 12Csp/19/2020 súd v dvoch výrokoch konštatoval porušenie práv žalobcu, keď súd vyslovil neplatnosť tak spornej úverovej zmluvy ako aj dohody o zrážkach zo mzdy. Na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy sa žalovaný domáhal voči žalobcovi plnenia z rovnako neplatnej zmluvy o úvere, na ktoré plnenia tak žalovaný v dôsledku neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy nemal žiaden zákonný nárok. V neposlednom rade bol žalobca nútený za účelom ochrany svojich oprávnených záujmov podstúpiť aj súdne konanie, pretože v opačnom prípade by bol povinný v rozpore so zákonom zaplatiť aj dojednané zmluvné úroky a poplatky vyplývajúce zo zmluvy.

23. Súd však zohľadňujúc všetky okolnosti prejednávanej veci sa nestotožnil s výškou uplatňovaného nároku, keď tento považoval vzhľadom na vyššie konštatovaný rozsah porušenia práv spotrebiteľa za dôvodný vo výške 200,- eur. Žalobca uplatnený nárok vo výške 650,- eur nijako argumentačne neodôvodnil, vo všeobecnosti poukázal len na to, že to bol práve žalovaný, ktorý koncipoval obsah formulárových zmlúv o úvere v rozpore so znením Zákona o spotrebiteľských úveroch, a ktorý v nadväznosti na uvedené, na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy, vykonával nezákonné zrážky zo mzdy žalobcu a že zo strany žalovaného došlo k neprijateľnému konaniu už na počiatku zmluvného vzťahu, čo vyústilo do náročného konania pred všeobecným súdom, kde spotrebiteľ obhajoval svoje porušené práva, pričom bol nútený uhrádzať advokátovi aj peňažné prostriedky na účelné uplatňovanie svojich práv.

24. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že predpokladom priznania nároku na primerané finančné zadosťučinenie v danom prípade je, že žalobca ako spotrebiteľ bol pri súdnej ochrane svojich porušených práv úspešný, čo však neznamená, že sa môže domáhať finančného zadosťučinenia podľa svojej ľubovôle, a bolo preto jeho povinnosťou skutkovo tvrdiť a tieto skutkové tvrdenia preukázať tak, aby bolo na ich základe možné žalobcom uplatňovanú sumu priznať, pokiaľ mal za to, že ním požadovaná čiastka je primeraná. Žalobca však nijakým spôsobom netvrdil a nepreukázal, či napr. v dôsledku porušenia jeho práv došlo zo strany žalovaného aj k nejakému konkrétnemu negatívne zásahu do jeho majetkovej sféry, keď žalobca v konaní netvrdil a nepreukázal ani len to, v akej výške úver čerpal, či a akú sumu žalovanému titulom spornej zmluvy uhradil, či reálne došlo zo strany žalovaného aj k vykonávaniu zrážok zo mzdy a pokiaľ áno, v akej výške boli tieto vykonané. Žalobca v konaní netvrdil ani len to, v čom podľa neho spočívala náročnosť konania vo veci vedenej pod sp. zn.: 12Csp/19/2020, pričom pokiaľ ide o jeho výdavky na právne zastupovanie v predmetnom konaní, žalobca v tejto súvislosti opomína, že mu bol predmetnom konaní priznaný nárok na náhradu trov konania a to v rozsahu 100 %.

25. Zohľadňujúc tak všetky tieto okolnosti, so súčasným prihliadnutím na všetky funkcie finančného zadosťučinenia dospel súd k záveru, že žalobcom požadované finančné zadosťučinenie je primerané vo výške 200,- eur a vo zvyšnej časti žalobou uplatneného nároku tak súd žalobu žalobcu zamietol.

26. Vo vzťahu k argumentácii žalovaného v tom zmysle, že súd by mal pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia prihliadnuť aj na to, či už boli tomu istému spotrebiteľovi v minulosti priznané finančné zadosťučinenia avšak titulom iných zmlúv, súd pre doplnenie udáva, že žalovaný opomína, že každý prípad závisí od posúdenia individuálnych skutočností a okolností konkrétnej prejednávanej veci, ktoré nie je možné v žiadnom prípade paušalizovať a pokiaľ sa teda žalovaný ako veriteľ dopustil porušenia práv voči tomu istému spotrebiteľovi opakovane, avšak titulom rôznych zmluvných vzťahov, je vecou právneho posúdenia tej ktorej prejednávanej veci, v akej výške je priznané finančné zadosťučinenie primerané. Pokiaľ tak bolo tomu ktorému spotrebiteľovi finančné zadosťučinenie už voči tomu ktorému veriteľovi v minulosti priznané, táto skutočnosť sama o sebe neznamená, že vo svetle

posúdenia konkrétnych okolností v inej veci, mu nemôže byť priznané finančné zadostučinenie vyššie resp. nižšie.

27. Lehotu na plnenie pre žalovaného súd určil podľa § 232 ods. 3 CSP.

28. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

29. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

30. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Vzhľadom na to, keď v prejedávanej veci závisela výška plnenia od úvahy súdu, bolo potrebné žalobcu považovať za procesne úspešného, keďže mu bola priznaná časť žalobou uplatneného nároku a v danom prípade sa posudzuje úspech čo do právneho základu a nie do výšky priznaného nároku. O nároku na náhradu trov konania tak rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi ako strane v konaní úspešnej, priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak zo sumy prisúdenej a nie zo sumy žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

32. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody "iba" odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená; jej výška nasleduje. Žalobkyňa v predmetnej veci preto bolo nevyhnutné považovať za plne procesne úspešnú (späťvzatie sa týkalo iba násobkov, nie základu), keďže mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jej procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu. Na základe uvedeného, v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami odvolací súd priznal žalobkyni právo na plnú náhradu trov (celého) konania, avšak iba z prisúdenej sumy. (rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 13.12.2017, sp. zn.: 10Co/191/2017)

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Levice.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP). Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.